

ROSALÍA DE CASTRO

Ég veled folyó, ég veled

(Adiós, ríos; adios, fontes)

Ég veled folyó, ég veled,
ég veled csörgő csermely,
ég veled mind, amit látok,
látlak még, ha a nap felkel?

Szülőföldem, szülőföldem,
a föld, amelyből vétettem,
a kiskert, a szemem fénye,
hol édes fűgét érleltem,

Rétek, folyók és zöld berek,
fenyők hajlanak a szélben,
kismadarak csiripelnek,
én boldog, otthoni fészke.

Zúgó malom gesztenyésben,
holdfény világos éjszakája,
csengő-bongó harangoktól
mindig hangos Isten háza.

A bokrok közt gyalogszeder,
annak adom, aki szeret,
szűk csapás a tengeriben,
ég veled most, ég teveled.

Ég veled menny, ég veled kedv!
itthon nincsen maradásom,
Mégválok a kis falumtól,
idegenben lesz lakásom.

A társak helyett idegenek,
berek helyett messzi tenger,
minden elvész, mit szerettem,
bár ne mennék el ez egyszer!

■

Szegény vagyok, ez én vétkem,
hontalan járok hazámban,
úgy megyek úton-útfélen,
hogy mindig hozomra jártam,
pőrén, semmitlen kell élnem.

Most tőled hát el kell válnak,
tőled kiskert, szemem fénye,
tűzhely, honnan meleg árad,
gyümölcsfáim ültetvénye,
friss kút, hova csorda járhat.

Ég veletek, én elmegyek,
ti templomkerti gyógyfűvek,
hol apám lelt nyugvóhelyet,
szent ligetben áldott rügyek,
te föld, mely szültél engemet.

Ég veled Szűz Máriácska,
olyan sápadt mint egy angyal,
elviszlek szívembe zárva,
szóljál értem a fiaddal,
égi szentem, Szűz Máriácska!

Messziről szól, nagyon messze
mintha otthon harang szólna,
jaj, én szegény szerencsétlen,
nekem nem szól ettől fogva.

Messziről szól egyre messzebb,
kong, összerándul a gyomrom,
magam járok, nincs támaszom,
ég veled, ég veled otthon!

Isten hozzád is, kedvesem,
Isten hozzád, tán örökre,
sírva veszek búcsút tőled,
itt ezen a tengerparton.

Ne felejts el, én kedvesem,
ha meghalnék a magányban...
ott a messzi tengereken...
Szülőházam! Szülőföldem!